

(15 558) Hoog beroep door
alles op
burgerrechtelijke en strafrechtelijke
gebied.
om het OM t/hern

vonnis nr.

F°

VONNIS

nummer : 1295

datum : 6.3.2007

De Rechtbank van eerste aanleg van het gerechtelijk arrondissement Antwerpen, kamer 4C, rechtdoende in correctionele zaken, heeft het volgende vonnis uitgesproken:

Notitie nummer: AN66.80.27551-01

in zake van **HET OPENBAAR MINISTERIE:**

TEGEN :

**met zetel te
ingeschreven in de Kruispunt Bank der Ondernemingen
onder Ondernemingsnummer**

BETICHT VAN:

te

A. Bij inbreuk op de artikelen 44, 64, 65 en 69 van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw (artikelen 42, 66, 67, 68, 69 en 71 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening gecoördineerd op 22 oktober 1996), thans strafbaar gesteld overeenkomstig de artikelen 99, 146, 147, 148 en 149 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, zoals gewijzigd door het decreet van 4 juni 2003 (B.S. 22.08.2003), houdende wijziging van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening wat het handhavingsbeleid betreft,

zonder voorafgaandelijke schriftelijke en uitdrukkelijke vergunning van het college van burgemeester en schepenen,

als eigenaar, die de opstelling van een vaste of verplaatsbare inrichting hebben toegestaan of gedoogd en/of die tot de werken opdracht hebben gegeven en/of die de werken hebben uitgevoerd,

op het onroerend goed gelegen te
gekadastréerd als
met een globale oppervlakte van 15963 m²
eigendom van met maatschappelijke zetel te

bij akte verleden op 11 december 2001,

de hierna vermelde werken, omschreven in artikel 44 van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw (artikel 42 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening gecoördineerd op 22 oktober 1996) en in artikel 99 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening,

tussen 19 december 2001 en 18 juni 2002 te hebben uitgevoerd,

namelijk de sloping van een hoeve met bijgebouwen;

met de verzwarende omstandigheid dat de beklagde een rechtspersoon is die in de uitoefening van zijn beroep of activiteit, onroerende goederen koopt, te koop of te huur zet, verkoopt of verhuurt, bouwt of vaste of verplaatsbare inrichtingen ontwerpt en/of opstelt;

B. op 17 juni 2002,

Bij inbreuk op de artikelen 64 en 68 lid 5 van de wet van 29 maart 1962 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw (artikelen 66 en 71 lid 5 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening gecoördineerd op 22 oktober 1996), thans strafbaar gesteld overeenkomstig de artikelen 146 lid 5, 147, 148 en 154 tot en met 157 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, door de bij de voornoemde wet bedoelde werken of handelingen te hebben voortgezet in strijd met het bevel tot staking dd. 20 december 2001 en de bekrachtigingsbeslissing van de stedenbouwkundig inspecteur dd. 21 december 2001, of de beschikking van de Voorzitter 14 maart 2002,

op het onroerend goed gelegen te
gekadastréerd als
met een globale oppervlakte van 15963 m²
eigendom van met maatschappelijke zetel te

bij akte verleden op 11 december 2001,

Gezien het bewijs van overschrijving van de dagvaarding van beklagden door de bewaarder der Hypotheken kantoor te dd. 23 oktober 2006

en inzake

Het College van Burgemeester en Schepenen van
vertegenwoordigd door het College van burgemeester en schepenen, met zetel
in het stadhuis te

- ter zitting vertegenwoordigd door meester advocaat loco meester
advocaat bij de balie te

- VRIJWILLIG TUSSENKOMENDE PARTIJ -

Gezien de stukken van het onderzoek;

Gehoord het Openbaar Ministerie in zijn vordering;

Gehoord de beklaagde in zijn middelen van verdediging, bijgestaan door
meester advocaat bij de balie te en door meester
advocaat loco meester advocaat bij de balie te

Gehoord de vrijwillig tussenkomende partij in zijn middelen en besluiten.
ontwikkeld door meester advocaat loco meester
advocaat bij de balie te

De tenlasteleggingen A en B

werd op 10 november 1999 eigenaar van een stuk grond
gelegen aan met daarop een hoeve met bijgebou-
wen, genaamd

Op 23 december 1999 diende een verkavelingsaanvraag in bij
om het gebied te mogen verkavelen in 49 kavels wat werd
geweigerd.

Op 20 december 1999 diende een bouwaanvraag in tot het slopen
van de hoeve en de bijbehorende gebouwen. Deze sloopaanvraag wordt op
21 februari 2000 door geweigerd, maar na een beroep bij de
Bestendige Deputatie toegestaan op 25 januari 2001. Tegen deze beslissing
wordt door op 20 maart 2001 beroep aangetekend bij de
Vlaamse Regering dat schorsende werking heeft. Vanaf deze datum was er

gelet op de schorsende werking van het beroep geen uitvoerbare sloopvergunning voorhanden. Uiteindelijk beslist de Vlaamse Minister op 29 januari 2002 definitief om geen sloopvergunning toe te staan. Een daaropvolgend verzoekschrift van _____ bij de Raad van State tot nietigverklaring van de beslissing van de Vlaamse Minister, werd bij arrest van 13 oktober 2006 verworpen.

Sedert 20 maart 2001 was er derhalve geen uitvoerbare sloopvergunning voorhanden, maar op 20 december 2001 wordt door _____ toch overgegaan tot sloping van het hoevegebouw en aanpalende bijgebouwen, zoals blijkt uit het proces-verbaal van vaststelling van de stedenbouwkundig ambtenaar van _____. Tegen deze afbraakwerken wordt onmiddellijk een stakingsbevel van de stedenbouwkundige ambtenaar uitgevaardigd en dit stakingsbevel wordt na een beroep bekrachtigd door het Vlaams Gewest. Na opnieuw een beroep wordt het stakingsbevel bevestigd door de Voorzitter van de Rechtbank van Eerste Aanleg te Antwerpen die op 14 maart 2002 tevens de wederopbouw van de hoeve beveelt onder verbeurte van een dwangsom.

Op 17 juni 2002 volgt er echter opnieuw een proces-verbaal van de stedenbouwkundig ambtenaar van _____ waarin wordt vastgesteld dat de _____ de gebouwen ondanks het opgelegde stakingsbevel en het bevel tot wederopbouw toch verder sloopt en dit nog altijd zonder geldige sloopvergunning.

Uit dit alles volgt dat de _____ in de periode tussen 19 december 2001 en 18 juni 2002 (tenlastelegging A) en op 17 juni 2002 (tenlastelegging B) aan de hoeve en de bijgebouwen sloopwerken heeft uitgevoerd zonder over een rechtsgeldige en uitvoerbare sloopvergunning te beschikken. Dit wordt op zichzelf door de _____ niet echt betwist.

Volgens de _____ verkeerde zij echter in een staat van onoverwinnelijke dwaling die het wederrechtelijk karakter van haar optreden zou wegnemen.

Zij verwijst daarvoor naar een Ministerieel Besluit van 7 december 2001 waarbij de _____ werd opgenomen in de inventaris van leegstaande en/of verwaarloosde bedrijfsgebouwen en waarbij een leegstandsheffing werd gevestigd. De verdediging trekt daaruit de gevolgtrekking dat ze door dit Ministerieel Besluit de facto verplicht zou zijn geweest om tot sloping over te gaan. Nog volgens beklagde zou de Minister door het voormelde besluit inzake heffing van een leegstandtaks hebben vooruit gelopen op de beslissing die hij nog diende te nemen in het beroep dat bij hem werd ingesteld tegen het besluit van de Bestendige Deputatie om de sloopvergunning toe te kennen. Door een leegstandtaks te heffen zou de Minister al minstens impliciet het besluit hebben genomen om inzake het bij hem hangende

beroep tegen het besluit van de Bestendige Deputatie de slopingsvergunning toe te staan. Tengevolge daarvan zou de hebben gedwaald over de vraag of ze al dan niet de toestemming had verkregen om tot sloping van de hoeve over te gaan.

De door de verdediging ontwikkelde redenering kan niet worden bijgetreden. Op het ogenblik dat het Ministerieel Besluit van 7 december 2001 inzake leegstand werd genomen, was er nog geen beslissing van de Minister inzake het beroep tegen de Bestendige Deputatie met betrekking tot de sloopvergunning. Voormeld Ministerieel Besluit waarin een taks wegens leegstand wordt opgelegd, kan niet worden gelijkgesteld met de vereiste stedenbouwkundige vergunning waarin een wettelijke toelating wordt verleend om bepaalde bouw- of afbraakwerken te verrichten. Het leegstandsdecreet van 19 april 1995 enerzijds en het coördinatiedecreet betreffende de ruimtelijke ordening van 22 oktober 1996 anderzijds zijn twee onderscheiden administratiefrechtelijke procedures die elk leiden tot een afzonderlijke beslissing van de Minister. De ministeriële beslissing inzake het heffen van een leegstandstaks kan dan door beklagde niet worden aangewend als een wettelijke toelating om tot slopen over te gaan waarvoor een gans andere administratieve procedure met het toekennen van vergunningen en een beroepsprocedure werd in het leven geroepen.

Bovendien kon er bij geen verwarring bestaan over de vraag of er toch niet impliciet toelating was gegeven tot slopen, nu zij als professioneel bouwbedrijf goed wist dat dergelijke beslissingen niet impliciet worden genomen maar enkel na het verstrekken van een schriftelijke stedenbouwkundige vergunning waarin deze toelating om te slopen uitdrukkelijk wordt toegestaan.

Dwaling kan in hoofde van beklagde niet worden aanvaard nu er niet alleen geen schriftelijke vergunning voorhanden was maar er daarenboven ook een uitdrukkelijk verbod tot slopen bestond in de vorm van het stakingsbevel van 14 maart 2002 dat door de Voorzitter van de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen aan de was opgelegd. Beklaagde heeft niet enkel gehandeld zonder over de vereiste vergunning te beschikken, maar ook in strijd met dit bevel in kort geding waarvan zij afdoende op de hoogte was nu zij in deze procedure is opgetreden en over welke stakingsbevel geen enkele onduidelijkheid of mogelijkheid tot interpretatie kan bestaan.

Voor de strafbaarheid van de in artikel 146 DORO vermelde handelingen volstaat overigens een algemeen opzet. Als professioneel bouwbedrijf diende Constructo te weten dat er geen sloopwerken konden worden aangevat zonder een voorafgaandelijke sloopvergunning waarvan de uitvoerbaarheid op dat ogenblik was geschorst door het beroep tegen de beslissing van de Bestendige Deputatie bij de Minister. Ook de opmerking van dat zij gelet op het besluit van de minister inzake de leegstandshetting onmog-

lijk kon voorzien dat de minister in de beroepsprocedure tegen de beslissing van de Bestendige Deputatie de sloopvergunning uiteindelijk zou weigeren, kan niet worden gevolgd. Beklaagde diende als zorgvuldige bouwheer niet te anticiperen op de mogelijke inhoud van een toekomstige en onzekere beslissing, maar diende het besluit van de minister in de beroepsprocedure af te wachten vooraleer tot enige bouwactiviteit over te gaan.

Ook uit het Bijzonder Plan van Aanleg van _____ kan beklagde geen elementen putten die het strafbaar opzet in haar hoofde zou wegnemen. Zij was middels haar gedelegeerd bestuurder _____ die tevens raadslid is in de Gemeenteraad van _____ op de hoogte van de ontwerpplannen inzake de aanpassing van het Bijzonder Plan van Aanleg voor het terrein aan _____ Het behoud van het architectonisch karakter van _____ en de bestemming van het door _____ aangekochte lot als een ruimte met een publieke bestemming is in deze ontwerpplannen van het Bijzonder Plan van Aanleg uitdrukkelijk voorzien. Deze ontwerpplannen werden besproken en goedgekeurd in de gemeenteraad en de gedelegeerd bestuurder van _____ was daarvan als gemeenteraadslid op de hoogte en nam zelfs deel aan de besprekingen in de gemeenteraad.

Gelet op deze elementen dient te worden besloten dat er in hoofde van beklagde geen onoverwinnelijke dwaling bestond en zij bij de afbraakwerken niet beschikte over een geldige sloopvergunning wat een inbreuk uitmaakt op artikel 99, §1 DORO.

Tenlastelegging A komt in hoofde van beklagde dan ook bewezen voor.

Tenlastelegging B heeft betrekking op de verdere sloopwerken die door beklagde werden uitgevoerd op 17 juni 2002 en die door de gemachtigde ambtenaar van _____ werden vastgesteld in een proces-verbaal van dezelfde datum. Wat deze tenlastelegging betreft voert beklagde aan dat zij wel degelijk de intentie had om uitvoering te geven aan de beslissing van de Voorzitter van de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen van 14 maart 2002 met daarin een bevel tot wederopbouw van de hoeve binnen de 90 dagen in de oorspronkelijke toestand onder verbeurte van een dwangsom. Volgens beklagde wou zij de hoeve herstellen door haar eerst volledig met de grond gelijk te maken. De beslissing in kort geding van 14 maart 2002 is nochtans tweeledig: enerzijds het stopzetten van alle verdere afbraakwerken aan de hoeve en anderzijds de wederopbouw in de vorige toestand. De _____ diende aan beide, geenszins tegenstrijdige, bevelen van de beslissing in kort geding te voldoen en geeft daaraan geen gevolg door de gehele hoeve met bijgebouwen met de grond gelijk te maken.

Dat de wederopbouw van de hoeve enkel en alleen zou kunnen gebeuren door ze volledig af te breken en nieuwe funderingen en een nieuwe vloer aan

te brengen, wordt door beklagde niet aangetoond. Er wordt een eenzijdig technisch verslag van voorgelegd dat op vraag van beklagde werd opgesteld en waarbij de opdracht van de technische raadgever door beklagde zelf werd omschreven. In dit verslag wordt geen uitspraak gedaan over de wederopbouw van de hoeve maar wordt een beschrijving gegeven van de huidige toestand van de materialen na sloping.

Ook het verslag van gerechtsdeskundige pleit beklagde niet vrij van haar verplichting om tot wederopbouw over te gaan. Door het stakingsbevel en het bevel tot wederopbouw van 14 maart 2002 is beklagde enkel gehouden tot wederopbouw van de hoeve in de oorspronkelijke toestand waarin ze zich bevond voor de sloopwerken en niet tot het optrekken van een volledige nieuwbouw met nieuwe vorstvrije funderingen en muren. Beklagde verzwaart bewust de in haar hoofde bestaande verplichting om vervolgens te kunnen besluiten tot de onmogelijkheid daarvan.

Uit de vaststellingen van de stedenbouwkundige ambtenaar van blijkt dat beklagde geen enkele inspanning tot wederopbouw heeft gedaan en er op het terrein ook geen bouwmaterialen of werktuig aanwezig waren die bestemd waren voor een wederopbouw zodat zij thans niet kan voorhouden dat zij te goeder trouw heeft gehandeld met het oog op een wederopbouw. Beklagde diende zich integendeel te houden aan het opgelegde stakingsbevel en diende met de nog originele bouwmaterialen en/of nieuwe bouwmaterialen waar nodig de reeds afgebroken onderdelen van de hoeve te herstellen. Enkel op deze wijze zou beklagde tegemoet zijn gekomen aan het stakingsbevel en het bevel tot wederopbouw van de Voorzitter van de rechtbank in kort geding van 14 maart 2002.

De tenlasteleggingen A en B komen in hoofde van beklagde dan ook bewezen voor.

De bewezen feiten A en B vermengen zich in hoofde van beklagde als zijnde gepleegd met een zelfde strafbaar opzet. De feiten zijn ernstig en wijzen in hoofde van beklagde op een gebrek aan respect voor de elementaire regels inzake stedenbouw en ruimtelijke ordening. Zij ging als professionele bouwfirma roekeloos tewerk waarbij men enkel oog had voor het eigen commercieel profijt. Beklagde beschikt over een blanco strafregister en liep als rechtspersoon nog nooit een strafrechtelijk veroordeling op zodat een deel van de bestraffing met uitstel kan worden opgelegd.

De herstellvordering

Ontvankelijkheid van de herstellvordering

Door het college van burgemeester en schepenen van wordt een herstellvordering ingediend waarbij de rechtbank wordt gevraagd om beklagde te bevelen de plaats in de vorige toestand te herstellen en het

onwettig gesloopt bouwwerk in de oorspronkelijke toestand terug op te bouwen met behoud van het architectonische karakter van de hoeve.

Volgens beklagde is deze herstellvordering van het college van burgemeester en schepenen van _____ wegens de exceptie van het gezag van gewijsde onontvankelijk omwille van het reeds bestaande bevel tot wederopbouw van de Voorzitter van de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen van 14 maart 2002. Dit bevel tot wederopbouw werd samen met het stakingsbevel opgelegd in de procedure op grond van de Milieuvorderingswet.

De exceptie van het gezag van gewijsde verzet er zich tegen dat een eis met eenzelfde voorwerp en oorzaak tussen dezelfde partijen in dezelfde hoedanigheid wordt ingesteld.

Dit is in casu niet het geval nu de door het college gevraagde herstellvordering een vordering sui generis is teneinde in het openbaar belang de aantasting van de goede ruimtelijke ordening teniet te doen, terwijl het opgelegde stakingsbevel en bevel tot wederopbouw een beveiligingsmaatregel uitmaken op grond van de Milieuvorderingswet ter voorkoming van verdere schade aan het leefmilieu. Het optreden van de voorzitter van de rechtbank van eerste aanleg om in het belang van het leefmilieu verdere schade te voorkomen, staat het opleggen van een herstelmaatregel met het oog op een goede ruimtelijke ordening niet in de weg. Overigens zijn de in kort geding door de Voorzitter van de rechtbank opgelegde bevelen voorlopige maatregelen, terwijl de herstellvordering die door de strafrechter wordt opgelegd een definitieve veroordeling uitmaakt.

De exceptie van gezag van gewijsde kan bovendien niet gelden omdat de vorderingen niet tussen dezelfde partijen zijn ingesteld. De vordering op grond van de Milieuvorderingswet werden ingesteld door _____ terwijl de thans gevraagde herstellvordering werd ingesteld door het college van burgemeester en schepenen van _____, wat een andere procespartij is.

De herstellvordering is derhalve ontvankelijk.

Gegrondeid van de herstellvordering

Wat de gegrondeid en de opportuniteit van de gevraagde herstellvordering betreft, moet worden nagegaan of het opleggen van de gevorderde herstelmaatregel noodzakelijk is zowel vanuit het architectonisch belang van het hoevegebouw als vanuit de stedenbouwkundige invulling en de goede ruimtelijke indeling ter plaatse.

Bij decreet van 4 juni 2003 dat recent in werking is getreden op 16 december 2006 werd de Hoge Raad voor het Herstelbeleid in het leven geroepen die onder meer een adviserende taak werd toegewezen inzake herstellvorderingen

zoals thans door het college van Burgemeester en Schepenen van
wordt gevraagd voor deze rechtbank. Door het voormelde decreet van 4 juni 2003 werd in het Vlaams decreet op de ruimtelijke ordening artikel 198 bis, 2°lid ingevoerd dat voor de rechter de mogelijkheid voorziet om aan de Hoge Raad voor het Herstelbeleid een advies te vragen over een herstellvordering die voor de rechtbank wordt gevorderd. Artikel 198 bis voorziet deze mogelijkheid echter enkel voor herstellvorderingen die reeds voor de datum van de inwerkingtreding van het decreet van 4 juni 2003 zijn ingediend, dit wil zeggen voor 16 december 2006 en bovendien enkel wanneer de herstellvordering betrekking heeft op inbreuken die dateren van voor 1 mei 2000.

Wat de datum van het indienen van de herstellvordering betreft, stelt zich geen probleem nu deze werd ingediend op 25 juli 2005 dus voor de datum van de inwerkingtreding van het decreet van 4 juni 2003.

Wat de tweede voorwaarde betreft stelt zich op het eerste gezicht wel een probleem nu de ten laste gelegde inbreuken voorzien in de dagvaarding dateren van na de in het decreet voorziene spildatum van 1 mei 2000.

Het Arbitragehof heeft in een arrest van 19 januari 2005 uitspraak gedaan over dit criterium namelijk dat de herstellvordering betrekking moet hebben op inbreuken die dateren van voor 1 mei 2000, echter niet met betrekking tot het voormelde artikel 198 bis dat in een adviesmogelijkheid voor de rechter voorziet maar met betrekking tot artikel 149 dat in een gelijkaardige advies van de Hoge Raad voor het Herstelbeleid voorziet dat kan gevraagd worden door de stedenbouwkundige ambtenaar of het college ingeval de herstellvordering nog niet voor de burgerlijke rechter of de strafrechter werd aanhangig gemaakt. Het Arbitragehof oordeelde in dit arrest dat de voorziene datum van 1 mei 2000 als een niet relevant criterium moet worden beschouwd en heeft dit onderdeel van het artikel ongrondwettig bevonden (Arbitragehof, 19 januari 2005, 14/2005, B.55). Deze uitspraak van het Arbitragehof geldt erga omnes met als gevolg dat na deze uitspraak alle herstellvorderingen overeenkomstig het voormeld artikel 149 voor advies kunnen worden voorgelegd, ongeacht of ze betrekking hebben op inbreuken die dateren van voor of na 1 mei 2000.

Bijgevolg dient te worden geoordeeld dat ook wat betreft artikel 198 bis dat in een adviesmogelijkheid van de rechter aan de Hoge Raad voor het Herstelbeleid voorziet en waarin een identiek criterium werd opgenomen als in artikel 149, met name dat de inbreuken moeten dateren van voor 1 mei 2000, dit onderdeel van het artikel als ongrondwettig en niet bestaande moet worden beschouwd.

Hoewel artikel 198 bis van het decreet op de ruimtelijke ordening de rechter niet verplicht om het advies aan te vragen maar hem wel de mogelijkheid daartoe biedt, komt het de rechtbank in casu gepast voor om het advies van

de Hoge Raad voor het Herstelbeleid in te winnen met betrekking tot de gevraagde herstellvordering. De Hoge Raad heeft daarbij de volle beoordelingsbevoegdheid als de stedenbouwkundig ingenieur of het college van burgemeester en schepenen en kan de motivering van de herstellvordering wijzigen indien ze dit noodzakelijk acht op basis van beoordelingselementen die ze zelf toevoegt.

In het bijzonder kan worden nagegaan of de gevraagde herstelmaatregel, vanuit het al dan niet architectonisch belang van het hoevegebouw, evenals vanuit een goede ruimtelijke ordening ter plaatse, noodzakelijk is waarbij tevens rekening zal worden gehouden met de feitelijke gegevens die eigen zijn aan deze zaak.

De griffie zal daartoe de herstellvordering en een kopie van het strafdossier overmaken aan de Hoge Raad voor het Herstelbeleid.

OM DEZE REDENEN, DE RECHTBANK,

Gelet op de artikelen 162, 147, 185, 194, 195 van het Wetboek van Strafvordering, artikelen 1, 3, 5, 7, 7bis van het Strafwetboek, artikelen 11, 12, 14, 31, 32, 34, 35, 36, 37 en 41 der wet van 15 juni 1935, gewijzigd door de wet van 3 mei 2003 de verordeningen van de Raad van de ministers nr. 974/98 dd. 3/5/1998 en nr. 1103/97 dd. 17/6/1997 en de wetten van 26.06.2000 en 30.3.2000 betreffende de invoering van de euro artikelen 28, 29 der wet van 1 augustus 1985, gewijzigd door de wetten van 24.12.1993 en 22.4.2003, het KB van 19.12.2003, de programmawet van 27.12.2004 en het KB van 31.10.2005; artikelen 3 en 4 der wet van 17 april 1878, en bij toepassing van de artikelen en wetsbepalingen als aangehaald in de tenlasteleggingen A en B, alsmede de artikelen 38, 40, 41bis en 65 van het strafwetboek;

Rechtdoende op tegenspraak

Verleent akte van vrijwillig tussenkomst van het college van Burgemeester en Schepenen van

VEROORDEELT beklaagde voor de vermengde feiten A en B :

tot een geldboete van TIENDUIZEND EUR

Aangezien veroordeelde vroeger geen enkele veroordeling tot een criminele straf of tot een geldboete van vierentwintigduizend euro heeft opgelopen; dat in die omstandigheden een genademaatregel van aard is om de verbetering van deze veroordeelde te doen verhopen;

Beveelt dat bij toepassing en binnen de perken van artikel 8 der wet van 29 juni 1964, gewijzigd door artikel 4 van de wet van 10 februari 1994, de tenuitvoerlegging van de uitgesproken geldboete ten laste van veroordeelde, wordt uitgesteld voor een termijn van DRIE jaar vanaf heden, uitgezonderd een effectieve geldboete van VIJFDUIZEND EUR.

Verplicht veroordeelde, als bijdrage voor de financiering van het Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden, tot het betalen van een bijdrage van **25 EUR**, bij toepassing van artikel 1 van de wet van 5 maart 1952, gewijzigd door de wetten van 26.06.2000 en 7.2.2003, vermeerderd met 45 decimes en gebracht op 137,50 EUR.

Verplicht veroordeelde tot betaling van de kosten van het geding belopende **193,69 EUR** en, bij toepassing van artikel 91 van het Koninklijk Besluit van 28 december 1950, gewijzigd door het Koninklijk Besluit van 23 december 1993 en de wet van 26.06.2000, tot een vergoeding van 25 EUR.

Zegt dat bij toepassing van artikel 1 der wet van 5 maart 1952 gewijzigd door de wet van 26/6/2000 de geldboete van 10.000 EUR, vermeerderd wordt met 40 decimes, zodat die geldboete 50.000 EUR bedraagt.

Verzoekt de Hoge Raad voor het Herstelbeleid overeenkomstig artikel 198 bis van het Vlaams decreet op de ruimtelijke ordening haar advies te geven over de herstellvordering die door het College van Burgemeester en Schepenen van de Stad Mortsel werd gesteld in haar aanvullende en synthetiserende conclusie van 29 januari 2007, neergelegd ter zitting van de rechtbank van 30 januari 2007.

Alles wat voorafgaat is, overeenkomstig de bepalingen der wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken, in de Nederlandse taal geschied.

Aldus gevonnist en uitgesproken in openbare terechtzitting op zes maart tweeduizend en zeven.

Op het ogenblik van de uitspraak van huidig vonnis, waarover Mev
rechter, heeft beraadslaagd overeenkomstig artikel 778 van
het Gerechtelijk Wetboek, was deze magistraat, wettig verhinderd zijnde,
vervangen door Mevr rechter in deze rechtbank, hiertoe aange-
wezen overeenkomstig artikel 779 van het Gerechtelijk Wetboek bij bevel-
schrift van de Voorzitter van de Rechtbank van Eerste Aanleg te Antwerpen
dd. 15.2.2007

AANWEZIG:

ondervoorzitter, voorzitter van de kamer,
rechter
rechter,
rechter,
substituut-procureur des konings,
griffier.